

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

6 Vsurpans sine iudicio rem, decidet à re.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

cam collationem impostam eis dependere compelli, nec huic parti cuiusvisque temporis prescriptionem oppositam admitti.

¶ In plerisque vetustis exemplaribus caput hoc conjunctum est superius.

¶ Quæ etiam prædicia, sive sunt privati, sive ecclesiæ, possunt præscribi. Preteritus primitiarum, & decimationum præscriptione tolli non possunt, etiam si à Romano Pontifice quilibet laicus super his requisitis impetraverit. ¶ Rescripta a enim quæ contra jus scriptum impetrata fuerint, nisi talia sint, quæ illis, quibus data fuerint, proficiunt, & nulli obsequi, nullius momenti esse constantur.

¶ Item. Decretum b Dei mandante sacerdotibus, & lex uti: separata sunt, ut de sacra Domini vererent, qui in eius serie commemorantur. Non ergo ipsam privilegia laici concedi possunt: ne divinis mandatis cultibus humana præjudicium inferas. Unde Innocentius Valentianus & Theodosius c.

¶ Universa res, quæ à colonis seu emphyteuticariis dominici juri, reipub. vel juri sacrorum temporum in quolibet provincia vendita, vel aliâ alio modo alienata sunt, ab his, qui perperam, atq. contra legem detinent, nulla longæ temporis præscriptione efficiuntur, juremque restitui: ita ut nec pretium quidem iniquis comparatoribus restituatur.

¶ De præscriptionibus vero longi temporis in aurbentibus necesse est volutate octava, constitutione sexta. ¶ Quæ d actum alius tricennalis, decennalis, vicennalis præscriptio excludit, si hereditate comparatur, quadraginta annis clauduntur, usufructu, & quædam præscriptio suum locum habentibus i.

¶ Habentibus.] In plerisque vetustis exemplaribus sequitur, sed sola præscriptio xxx. annorum, &c. In uno autem hæc sequuntur. Hujus ergo longi temporis præscriptio, auctoritate Gelasii & secularium legum, ecclesiis obijci non potest: sed sola præscriptio xxx. annorum, &c. Cod. autem de sacrosan. ecclis. l. fm. l. cm. ita habet. Quas actiones aliis decennalis, alias vicennalis, alias tricennalis præscriptio excludit, hæc si loco religiose competant, quadraginta annis excluduntur, usufructuque triennii, vel quadriennii præscriptione in suo robore durantes, sola Romana ecclesiæ gaudente centum annorum spatio, vel privilegio.

¶ 10 par. Sed sola præscriptio xxx. annorum, & deinceps: à quædam præscriptio privilegia Romana ecclesiæ sunt exclusivæ, quæ non in spatio annorum spatio præscribi possunt.

C. XVII. ¶ Privilegia Romana ecclesiæ non nisi centum annorum præscriptione tolluntur.

Unde Ioannes octavus scribit Ludovico Regi.

Nemo e de annorum numero resultandi sumat fundamentum: quia sanctæ Romanæ (cui Deo auctore servimus) ecclesiæ privilegia, quæ in firma Petri stabilitate petra suscepit, nullis temporibus angustantur, nullis regnum portionibus præjudicantur. Sed & veneranda Romana leges divinitus per ora piorum Principum promulgatæ, rerum ejus præscriptionem non nisi per centum annos admittunt.

QUÆSTIO IV.

Quæstio est quando ecclesiæ adversus ecclesiam præscribere possit. Nunc videndum est, si monasterium adversus ecclesiam præscribere valeat. Quod Vibanus Papa II. prohibuit, dicens.

a. 11. quæst. 2. rescripta. ex l. rescripta. Cod. de precibus Imp. s. servat. Sup. ead. quæst. 2. decimas. b. Num. 18. c. Cod. l. 1. in §. l. 2. Anselmus l. 4. c. 38. d. Cod. de sacrosan. ecclia l. fm. Novella 131. ut supra. e. Anselmus libro 4. cap. 41.

C. I. ¶ Tricennio temporis aliquid præscribere Abbates vel monachi non valent.

Possessiones ecclesiarum & Episcoporum tricennales, Abbates vel monachos habere omnimodis prohibemus. Sed si extiterit tricennalis possessio, à B. Gregorio conceditur eis quadragenalis præscriptio.

C. II. ¶ Quadraginta annorum præscriptio vestigiis domibus conceditur. Ait enim Petro Subdiacono, lib. 1. epist. 9.

Volumus, b accedentem te ad Pannormitanam civitatem quæstionem ipsam tali ratione discutere (dominio rei apud possessorem, sicut hætenus possessum e est videlicet permanente) ut si monasterium præfatum sancti Theodori fines, de quibus cautio mota est, inconcussos d quadraginta annis possidisse repereris, nullam deinceps (etiam si quid sanctæ Romanæ ecclesiæ competere potuit) patiaris sustinere calumniam: sed quietem eorum inconcussam omnibus modis procurare. Sin vero actores e ecclesiæ non eos possidisse quadraginta annis inconcussos jure monstraverint, sed aliquam intra tempora hæc motam aliquando fuisse quæstionem eorumdem finium, electis arbitris tranquille & legaliter sopiatur.

C. III. ¶ De eodem. Item ex Novellis Iustiniani, Novel. 131.

Neque f decennii, neque vicennii, vel xxx. annorum præscriptio, sed sola xl. annorum curricula religiosis domibus opponantur, non solum in cæteris rebus, sed etiam in legatis & hæreditariis.

¶ Hic neg. novella. neg. Iuliani antecessoris, neg. capitulari propria omnino verba referuntur.

¶ Sicut ergo religiose domibus ex lege non nisi quadragenaria est obijcienda præscriptio, ita & auctoritate Gregorii adversus alias ecclesiæ præscribere possunt eodem spatio temporis.

QUÆSTIO VI.

¶ Quod autem ea, quæ ecclesiæ debentur, rectores g ejusdem sua auctoritate judicis præmissis reperere non valeant, B. Gregorius restat, lib. 4. c. 88. dicens.

Capitulum hoc sumptum est ex concilio à B. Gregorio habito, quod in regesto ipsius habetur, semel lib. 4. post. epist. 34. utrum post librum 12. ejusdem regesti.

C. I. ¶ Iudicis, non manibus, reselectis defendantur.

Consuetudo h nova in ecclesiâ hac, & valde reprehensibilis erupit, ut cum rectores ejus patrimonii urbana vel rustica prædicia juri illius competere posse suspicantur, fiscali more titulos imprimant, atque hoc, quod competere pauperibus existimant, non iudicio, sed manibus defendant; & cum per prædicatores suos veritas dicat: [Nihil i per contentiones,] etiam ipsum litigiosæ contentionis malum transcenditur k; & res quælibet, cum æstimatur ecclesiæ posse competere, per vim tenetur. Proinde præfati decreto constituo, ut si quis ecclesiasticorum unquam titulos ponere sive in rustico, sive urbano prædio sua sponte præsumpserit, anathema sit. Et responderunt omnes, Anathema sit. ¶ Is autem, qui ecclesiæ præest, si hoc vel ipse fieri præceperit, vel sine sua præceptione factum digna punire animadversione neglexerit, anathema sit. Et responderunt omnes, Anathema sit.

a. 11. g. 2. c. 1. b. Anf. l. 5. c. 75. c. al. possessa. Ivo p. 3. c. 146. Pann. l. 2. c. 66. d. inconcussis.] orig. e. al. auctores sanctæ ecclesiæ. f. Apud Iulianum ead. novel. c. 6. & 5. cap. 236. g. al. actores.] al. auctores. h. Poly. l. 4. tit. 8. i. Philip. 2. k. al. transcendente.

